

Заравѣтъ ги, единъ до другъ,
У два гроба нови,
Отъ гроби имъ еднаж пролѣтъ
Изникваѣтъ **Двѣ Тополи**.
Растаѣтъ равно, кѣто свѣщи
Тѣнки, тѣ високи :
Колко еднаж клѣни клунѣи,
И друга-та толко...
Отъ тогива и до сега
Много врѣме мина...
Поглѣдни имъ буйнаж снагаж —
Каква ѣ кѣт' планина...
Птичка фърка — на тѣхъ кацни —
Весело попѣе ;
Пѣтникъ мине — подѣ тѣхъ сѣдни —
Почивни и спомѣне.
Колко и да е врѣме тихо,
И вѣтрецъ да нѣма —
Листа-та имъ се треперѣѣтъ,
Другъ другиму думѣѣтъ :
„ Ненчо и Дешка ни можаахъ
„ Живи да ся имжѣѣтъ,
„ Из тѣхни-тѣ Двѣ Тополи
„ Денъ и ноцъ си шепнѣѣтъ....
Ето за туй сѣ прочути
Тезъ Двѣ-тѣ Тополи,
И меня мя всѣкъ не види.
А, пѣтнико ! чули ?

Мѣсеца ся бѣше навелъ кѣмъ Западъ и бѣше ся за-
тулилъ задъ единъ малѣкъ черъ облакъ. Щомъ млѣкна не-
позната-та приказвачка, пѣтника поглѣдна кѣмъ коня си, да
го види, дѣ е. Кѣто ся увѣри, чи е около му, той поглѣ-
дна пакъ на онова мѣсто, отъ дѣ му приказваше непознато-
то лице, а облака измина, мѣсѣца усвѣти това мѣсто, и той
невидѣ вече нищо, освѣнъ зелѣнѣ едрѣ трѣвѣѣ, коя ся лю-
дѣѣше отъ вечерника вѣтеръ, що подухваше изъ дола отъ
кѣмъ югъ и видѣ на сѣѣщо-то мѣсто единъ едръ желтоцвѣтъ